

Greza Csaba – első beosztott konzul, Magyarország Főkonzulátusa, Kolozsvár

Elhangzott 2019. november 22-én, Kolozsváron a Magyar Tudomány Napja Erdélyben – 160 éves az EME rendezvény megnyitóján

Jó reggelt kívánok! Tisztelettel köszöntök én is mindenkit, Elnök Urak, Dékán Urak, engedjék meg, hogy ne folytatassam a sort. Nagy örömmel jöttem ide ma, és hogyha megengednék, akkor ebbe a rövid köszöntőbe nem tudománytörténeti és végképp nem tudományfilozófiai kérdéseket boncolgatnék, mert a programot elnézve lesznek nálam jóval avatottabb szakértői ezeknek a témáknak. Inkább a saját nézőpontomból vagy pontosabban a Főkonzulátus nézőpontjából osztanék meg egy-két gondolatot Önökkel. A külképviseletünk – a Kárpát-medencei helyzetünkéből adódóan – nemcsak klasszikus konzuli feladatokat lát el, hanem kiemelten foglalkozik nemzetpolitikai ügyekkel, nemzetpolitikai kérdésekkel is. Ezért annak a jelentőségét szeretném kiemelni, hogy ma itt, Kolozsváron nemcsak a Magyarországról jött, nemcsak az erdélyi tudományos élet képviselői vannak jelen, hanem a többi nemzetrészből, Délvidékről, Felvidékről, Kárpátaljáról is érkeztek nemzettársaink, érkeztek olyan kutatók, akik ebben a szétszakítottságban a magyar tudományos életnek az ügyét, a magyar tudomány ügyét a saját helyükön viszik tovább. Ennek a gesztusnak a jelentősége tulajdonképpen ugyanabba az irányba mutat, mint amelybe a magyar kormány nemzetpolitikája kívánt elmozdulni. Minél több területen, az élet minél több területén szeretnénk, hogyha azokat a hálózatokat, azokat a közösségeket újra fel tudnánk építeni, amelyek az elmúlt száz évben elvesztek, vagy az elmúlt száz évben meggyöngültek. És ennek egy nagyon fontos szelete és egy nagyon fontos eleme az, hogy a Kárpát-medencei tudományos életben is egyfajta közösséget újra meg tudjunk teremteni. Ennek a munkának a legfontosabb szereplője természetesen a Magyar Tudományos Akadémia, illetve azok a szereplők, akik a határainkon túl, partnerségben az Akadémiával, képesek arra, hogy ezt a szakmai és tudományos világot újra felépítsék. Itt szeretném külön kiemelni az Erdélyi Múzeum-Egyesületet, amelynek 160 éves működése, 160 éve példa arra, hogyha valahol, valami értékes létrejön, azt érdemes fenntartani, fenn kell tartani, még akkor is, hogyha a körülmények nem mindig a legkedvezőbbek a fenntartás és a tovább örökítés céljából. Végül csak annyit szeretnék még mondani, hogy nagyon találónak érzem az idejű mottóját vagy munkanevét ennek a programnak, hogy értékteremtő tudomány. Ugyanis a tudománynak – az én megítélésem szerint – mégiscsak az értékteremtés a legfontosabb feladata, és az értékteremtés ethosának alapja, azt hiszem, hogy a tudás hatalmának a mítoszában gyökerezik, és ez csak akkor ér valamit, hogyha ehhez a mítoszhoz kapcsolódik a tovább örökítésnek a gesztusa is, amely megalapozza azt, hogy megmaradjanak közösségeink, megmaradjanak tudományos műhelyeink. Értékes, értékteremtő tanácskozást és minőségi munkát kívánok Önöknek a következő napokra!